

Zusje

Ze belde. Ze belde elke dag. Ze belde elke dag meerdere malen. Ze belde soms wel acht keer op een middag. Ze belde om te vertellen wat ze had gedroomd. Ze belde omdat ze zo'n zin in stroopwafels had. Ze belde omdat ze niet wist wat ze die avond moest eten. Ze belde om te vertellen dat ze op straat een kat had geaaid. Oh, had ze daar drie kwartier geleden ook al over gebeld? Sorry. Wist ze niet meer. Ze belde om acht uur in de ochtend, om vijf voor twee 's middags, om tien over elf 's avonds. Ze belde om half drie 's nachts en was verbaasd dat ze me wakker belde. Oh sorry, ze dacht dat het half drie 's middags was. Ze belde. Net zo lang tot niemand de telefoon meer opnam.

En toen kwam dat ene telefoontje dat niet van haar was. Het ziekenhuis. Ze was opgenomen. Op de Intensive Care. Ze werd beademd, een slang in haar keel, ze kon niet praten. Ik stond naast haar bed en zag hoe ze zieker en zieker werd.

Thuis was het rustig. Dagenlang geen telefoon. Geen gehengel naar aandacht. Geen 'Vertel eens iets leuks?' Ik kon ongestoord een boek lezen. Slapen. Een film kijken. Bellen met iemand anders. Net zo lang als ik wilde.

Nog één keer ging de telefoon. Als je haar nog wil zien, moet je nu komen. En toen was het definitief stil.

Ik wil met haar praten over wat lekkerder is: ribbelchips of de gewone gladde. Ik wil met haar kletsen over haar kat. Over haar medicatie. Voor mijn part over de fruitvliegjes in haar keuken of over alle lege flessen die we onder haar bed vonden.

Het is stil. Zo godvergeten stil.

Ik wou dat ze me belde.

Lidewij Wijnhoven